

Det er jo vistnok et temmelig hyppigt Tilfælde, at Individet, som ellers i Regelen ere i Stand til at forsørge sig selv, naar et mindre Uheld støder til, ikke kunne ernære sig og Familien i den paa Arbejde knapteste og kostbareste Tid af Aaret og saa i Løbet af den Tid behøve en Hjælp; men naar Paagjældende saa efter den Tid vedblivende ernærer sig og Sine uden at modtage ny Hjælp, forekommer det mig at være fuldstændig rigtig, at man kun betragter denne i en vis Periode modtagne Hjælp som midlertidig, og at det vilde være høist ubilligt paa Grund af denne at rive Individet ud af hans Omgivelser og sende ham hjem til en ham mer eller mindre fremmed Kommune. Og det forekommer mig ogsaa, at det vilde være ubilligt, at enhver saadan midlertidig Hjælp skulde afbryde Erhvervelsen af hans Forsørgelsesret, saa meget mere som en saadan Hjælp jo muligvis af ham er tilbagebetalt kort efter, at den er modtagen. Naar den ærede 2den Lands- tingsmand for 5te Kreds for at gjøre Billedet endnu mere affrækkende anførte, at et saadant Individ jo kunde have været indlagt i 5 Maanedere — ja man kunde gjerne sige 5 Maanedere og 29 Dage — i et Fattighus, og saa være sluppet ud af det, inden de 6 Maanedere vare omme, i hvilket Tilfælde Erhvervelsen af hans Forsørgelsesret ikke vilde være afbrudt, vil jeg dog henvise det ærede Medlem til § 31 i Lovforslaget, som jo ligefrem forudsætter, at en saadan midlertidig Hjælp, som gives Personer, der antages derefter at kunne forsørge sig selv, om den end kunde berettiget til, saa i alt Fald ikke skal foranlede nogen Indlæggelse i Fattighuset. — Det forekommer mig, at, om der ikke tales Andet til Anbefaling for at sætte „fast Fattigforsørgelse“ i Stedet for at sætte „refusionspligtig Fattigundersøttelse“, er der i det Mindste det, der taler derfor, at det vil være langt vanskeligere for en Kommune at stille sig af med en Fattig efter denne Regel, end det vil være efter den anden. Naar det blev staaende saaledes som nu, at enhver refusionspligtig Understøttelse, den være nok saa lille, afbryder Forsørgelsesrettens Erhvervelse, er der, som bekendt, Intet lettere end at faae Forsørgelsesrettens Erhvervelse afbrudt ved at formaa Individet til at modtage en saadan Fattighjælp. Hvorledes stiller det sig nu, naar man i Stedet for refusionspligtig Fattighjælp sætter fast Fattighjælp? Saa skal for det Første Hjælpen være ydet to Gange med et Mellemrum af 6 Maanedere, det gjør det allerede noget vanskeligere; men dernæst maa det erindres, at den anden Gang modtagne Hjælp medfører for selve Modtageren det Onde, at han kan hjemsendes til sit Forsørgelsessted, saa at vistnok den, man hyder Gaven, dog vil betænke sig to Gange paa at modtage den. Der blev nok fra det ærede Medlems Side opstillet et Exempel paa, hvorledes paa den anden Side Forsørgelseskommunen kunde benytte den nu

foreslaaede Bestemmelse til at holde en Trængende borte fra sig, der egentlig rettelig tilkom den; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det er langt lettere for Opholdskommunen at benytte alle disse Kunstgreb over for den Fattige, end det er for den i Regelen eller næsten altid fjernliggende og undertiden endog meget fjernliggende Forsørgelseskommune. Medens Opholdskommunen har meget let med at holde Die med, hvem der er i Begreb med at erhverve Forsørgelsesret i den, er det derimod næsten umuligt for Forsørgelseskommunen at holde Die med dem, der engang enten gennem Jøffel eller gennem et tidligere femaarigt Ophold have havt Forsørgelsesret der, at holde Die med, hvor de Individet færdes i Verden, og paa hvilket Terrain de altsaa skulle manøvrere for at holde sig dem fra Livet. Jeg indrømmer, at netop i det Tilfælde, det ærede Medlem nævnte, hvor Fattighjælpen er krævet refunderet af Forsørgelseskommunen, netop i det Tilfælde ved man Bæstid om Individet; men det er ingenlunde Tilfældet overhovedet. — Jeg haaber, at det ærede Thing, efterat have hørt de mange Argumenter, der ere fremskrettede dels for at forlænge den Tid, der skalde betinge Forsørgelsesrettens Erhvervelse og dels for saa at sige ganste at slaa en Streg over Forsørgelsesrettens Erhvervelse gennem Ophold og vende tilbage til Jødestedet, vil komme til den Slutning, at det i Mangel af Bedre behøvelig sig ved i det Væsentlige at lade det blive ved det nu Bestaaende, nemlig ved, at Forsørgelsesretten erhverves i Regelen gennem 5 Aars uafbrudt Ophold i en Kommune. Særlig vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man jo ved at følge det ærede Udvalgs Mindretal og komme til et tiaarigt Ophold, ubetinget vil kaste en langt større Del af de Trængende tilbage paa Jødestedet, og at man ved at blive staaende ved Thingets Beslutning ved 2den Behandling i Realiteten ogsaa, i det Mindste i de fleste Tilfælde, vil komme til et tiaarigt Ophold, idet den første Bestemmelse i Lovforslagets § 18, den Bestemmelse, der gaar ud paa, at Forsørgelsesretten høves der, hvor Individet i det trængende Dieblit har opholdt sig i 5 Aar, saaledes som den nu er redigeret, ikke vil kunne faae Anvendelse i de Kommuner, hvor man vil være lidt driftig til at stille sig ved den Fattige, idet Udskydelsen af det trængende Dieblit blot til 5 eller 8 Dage, efter at han har forladt Kommunen — med andre Ord, naar man formaar ham til at forlade Kommunen, før han har anmeldt Trangen — vil bevirke, at han selv om han har opholdt sig der i 9 Aar og 11 Maanedere, ikke bliver forsørgelsesberettiget der, men maa falde tilbage til den tidligere Kommune. Jeg maa derfor for mit Bedkommende anse Lovforslagets § 18 for ubrugelig, da der hverken fra Udvalgets Flertals eller Mindretals eller fra andre ærede Medlemmers Side er stillet Forslag om at rette denne under Sagens 2den Behandling af